tedda seisma, ja kukkus teist korda ümber, ja nisammoti sündis, kui olli sedda krusi kolmandamal korral täitnud. — Täis wihha wõttis temma nüüd kausi kätte ja wiskas tedda wasto seina, purruks. — Kui nende mitme tükkide peäle wahtis, peäsesid temma silmad lahti, ja ta hakkas tundma, et se tülli ja riid, mis sees temma omma liggimestega olli elland, mitte nende sü ep olnud, waid et se kurri wihha temma ennese südame sees olli juurdunud. — Sure häbbiga temma jättis omma ükslasse kohta mahha, ja läks omma wanna kohhä peäle taggasi ellama, selle kindla nouga, omma patto wigga mitte teiste innimeste jures otsida, waid omma ennese südame sees, ja mitte unnustada, et seält keik kurjad himmud ja ihhaldamised touswad! —

Iggaüks kiusatakse, kui ta omma ennese himmust wätakse ja awwatelletakse. — Jak. 1, 14.

Hallasta ka lojuste peäle!

Wannal aial olli Asia maal Makedonia rikis wägga suur ja wäggew kunningas Aleksander, lija nimmega, se suur, kolmsadda wiiskümmend aastaid enne meie Issanda Jesusse Kristusse sündimist, wallitsemas, ja on seäl se pruuk et kammeli ja eeslidega koormad wätakse, mis nende selja peäle pannakse. — Ühhe soldatile olli käsko antud, mõnda kotti täis rahha Kunninga kätte wia; kui agga soldat näggi, et se koorm hakkas waese lojussele liig rängaks minnema, nenda et jo piddi mahha langema, wõttis soldat surema jaggo omma ennese õllade peäle ja kandis seddä isse, sure waewaga, kunninga telgi. Aleksander, kes sedda emalt, soldatile teadmatta, olli näinud, astus temma jure ja ütles: „sinna olled aus mees, wõtta ja kanna need rahha-kottid weel wähhe kaugleminne, sinno ennese telgi, sinna olled wäärt, neid ennesele piddada!“ —

Ärra te ühhelegi liga, ja ärra te ühtegi kui meleto. Sir. 33, 33.

Ue aasta laul.

Wiisit. Keik tulge minno jure nüüd.

Kül ue aasta hakkame
Ja römo päwa peame
Sest, nored ning ka wannad.
Mis agga sinno römust saab,
Ehk mis so ello aeg aitab,
Kui pimmedusses seisad?